

RETTENS KENDELSE (Første Udvidede Afdeling)

30. juni 1998 ^{*}

I sag T-73/97,

British Shoe Corporation Footwear Supplies Ltd, Leicester (Det Forenede Kongerige),

Clarks International Ltd, Somerset (Det Forenede Kongerige),

Deichmann-Schuhe GmbH & Co. Vertriebs KG, Essen (Tyskland),

Groupe André SA, Paris,

Reno Versandhandel GmbH, Thaleischweiler-Froschen (Tyskland),

Leder & Schuh AG, Graz (Østrig),

^{*} Processprog: engelsk.

ved solicitors Alasdair Bell og Mark Powell og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Marc Loesch, 11, rue Goethe,

sagsøgere,

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Nicholas Khan, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos Carlos Gómez de la Cruz, Wagnercentret, Kirchberg,

sagsøgt,

angående en påstand om annullation af Kommissionens forordning (EF) nr. 165/97 af 28. januar 1997 om indførelse af en midlertidig antidumpingtold på importen af visse typer fodtøj med overdel af tekstilmaterialer med oprindelse i Den Kinesiske Folkerepublik og Indonesien (EFT L 29, s. 3),

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS
(Første Udvidede Afdeling)

sammensat af præsidenten, B. Vesterdorf, og dommerne C. W. Bellamy, R. M. Moura Ramos, J. Pirrung og P. Mengozzi,

justitssekretær: H. Jung,

afsagt følgende

Kendelse

Faktiske omstændigheder og retsforhandlinger

- 1 Den 22. februar 1995 offentliggjorde Kommissionen i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* (EFT C 45, s. 2) to meddelelser om indledning af antidumpingprocedurer vedrørende fodtøj med oprindelse i Fjernøsten. Den første undersøgelse vedrørte indførsel af fodtøj med overdel af tekstilmaterialer med oprindelse i Den Kinesiske Folkerepublik og Indonesien, mens den anden vedrørte indførsel af fodtøj med overdel af læder og syntetiske materialer med oprindelse i Den Kinesiske Folkerepublik, Indonesien og Thailand.
- 2 Efter den første undersøgelse vedtog Kommissionen forordning (EF) nr. 165/97 af 28. januar 1997 om indførelse af en midlertidig antidumpingtold på importen af visse typer fodtøj med overdel af tekstilmaterialer med oprindelse i Den Kinesiske Folkerepublik og Indonesien (EFT L 29, s. 3, herefter »den anfægtede forordning« eller »den midlertidige forordning«) henhørende under KN-kode 6404 19 10 og — med undtagelse af visse typer fodtøj fastlagt i forordningens artikel 1, stk. 3 — af fodtøj henhørende under KN-kode ex 6404 19 90 (Taric-kode 6404 19 90 90).
- 3 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 28. marts 1997 har sagsøgerne anlagt nærværende sag med påstand om annullation af den midlertidige forordning.

- 4 Ved processkrift indleveret til Rettens Justitskontor den 30. juni 1997 har Kommissionen nedlagt påstand om afvisning, hvortil sagsøgerne har fremsat deres bemærkninger den 5. september 1997.
- 5 Ved processkrift indleveret til Rettens Justitskontor den 24. juni 1997 har Foreign Trade Association fremsat begæring om tilladelse til at intervenere til støtte for sagsøgerne. Ved processkrift indleveret til Rettens Justitskontor den 20. august 1997 har Confédération européenne de l'industrie de la chaussure fremsat begæring om tilladelse til at intervenere til støtte for sagsøgte. Kommissionen har indgivet bemærkninger til begæringerne om intervention den 25. juli og 2. september 1997.
- 6 Ved processkrift indleveret til Rettens Justitskontor den 5. september 1997 har sagsøgerne anmodet om fortrolig behandling af visse oplysninger i stævningen. Kommissionen har ikke fremsat bemærkninger hertil.
- 7 Den 29. oktober 1997 vedtog Rådet forordning (EF) nr. 2155/97 om indførelse af en endelig antidumpingtold på indførsel af visse typer fodtøj med overdel af tekstilmaterialer og med oprindelse i Folkerepublikken Kina og i Indonesien og om endelig opkrævning af den midlertidige antidumpingtold, der indføres (EFT L 298, s. 1, herefter »forordning nr. 2155/97« eller »den endelige forordning«). Anvendelsesområdet for denne forordning er dog mere begrænset end anvendelsesområdet for den anfægtede forordning, da såkaldt »hjemmefodtøj« henhørende under KN-kode 6404 19 10 ikke pålægges antidumpingtold (jf. artikel 2, stk. 1, i forordning nr. 2155/97).
- 8 Ved særskilt dokument indleveret til Rettens Justitskontor den 13. november 1997 har Kommissionen i henhold til artikel 114 i Rettens procesreglement fremsat begæring om, at det fastslås, at det nu er ufornuddent at træffe afgørelse i sag T-73/97. Sagsøgerne har fremsat deres bemærkninger til begæringen ved processkrift indleveret til Rettens Justitskontor den 19. december 1997.

- 9 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 19. december 1997 har sagsøgerne i sag T-73/97 anlagt sag med påstand om annullation af forordning nr. 2155/97. Sagen er indført i registret under nr. T-598/97.

Påstanden om, at det er uforholdent at træffe afgørelse i sagen

- 10 Sagsøgerne er af den opfattelse, at de stadig har retlig interesse i, at behandlingen af sagen fortsættes, for så vidt som anvendelsesområdet for forordning nr. 2155/97 er mere begrænset end anvendelsesområdet for den anfægtede forordning. De hævder navnlig at have »en retlig interesse i at få fastslået, om Kommissionen har handlet retmæssigt, da den indførte midlertidig antidumpingtold« på varerne, nemlig fodtøj henhørende under KN-kode 6404 19 10, som ikke er omhandlet af den endelige forordning, for så vidt som Rettens prøvelse:

— ville kunne forhindre Kommissionen i at vedtage en midlertidig forordning med et tilsvarende indhold i forbindelse med den verserende undersøgelse vedrørende fodtøj af læder og syntetiske materialer med oprindelse i Kina, Indonesien og Thailand, som sagsøgerne er berørt af

— ville kunne gøre det muligt for dem at kræve erstatning for det tab, de har lidt som følge af indførelsen af midlertidig antidumpingtold på en vare, som er undtaget fra anvendelsesområdet for den endelige forordning.

- 11 Sagsøgernes opfattelse kan ikke tiltrædes.

- 12 Det bemærkes, at de beløb, for hvilke der er stillet sikkerhed i form af midlertidig antidumpingtold i henhold til den anfægtede forordning, er blevet endeligt opkrævet med en sats svarende til den endelige told, der indføres, med undtagelse af beløb, der vedrører indførsel af fodtøj henhørende under KN-kode 6404 19 10, og

som er blevet frigivet. Desuden er de beløb, for hvilke der er stillet sikkerhed, der overstiger den endelige antidumpingtold, også blevet frigivet.

- 13 Under disse omstændigheder har den midlertidige forordning ikke nogen retsvirkninger, som sagsøgerne kan påberåbe sig (Domstolens dom af 11.7.1990, forenede sager C-305/86 og C-160/87, Neotype Techmashexport mod Kommissionen og Rådet, Sml. I, s. 2945). Det følger heraf, at sagsøgerne efter udstedelsen af Rådets endelige forordning som udgangspunkt ikke længere har nogen retlig interesse i at anfægte den midlertidige forordning (Rettens kendelse af 10.7.1996, sag T-208/95, Miwon mod Kommissionen, Sml. II, s. 635, præmis 20).
- 14 Med dommen i sagen Neotype Techmashexport mod Kommissionen og Rådet har Domstolen allerede stiltiende forkastet et argument, der ligner det, sagsøgerne har fremsat i den foreliggende sag, nemlig at de har en retlig interesse i, at det fastslås, at den midlertidige forordning er ugyldig, for at undgå, at Kommissionen i en anden antidumpingprocedure på ny begår de fejl, den beskyldes for at have begået i den foreliggende sag.
- 15 Med hensyn til sagsøgernes argument om, at en dom om annulation ville gøre det muligt for dem at kræve erstatning for det tab, de har lidt som følge af indførelsen af en midlertidig antidumpingtold på de varer, der senere blev undtaget fra anvendelsesområdet for forordning nr. 2155/97, må det konstateres, at de ikke på noget tidspunkt under sagen har gjort gældende, at de har lidt tab med hensyn til de beløb, der er stillet som sikkerhed for de nævnte varer, og som siden er frigivet i medfør af den endelige forordning. Under disse omstændigheder findes sagsøgerne ikke at have godtgjort nogen retlig interesse i at anfægte den midlertidige forordning (jf. dommen i sagen Neotype Techmashexport mod Kommissionen og Rådet, præmis 15).

- 16 Heraf følger, at det efter vedtagelsen af forordning nr. 2155/97 er åbenbart, at sagsøgerne ikke har nogen retlig interesse i, at behandlingen af den foreliggende sag fortsættes. Følgelig er det uforholdent at træffe afgørelse i sagen.

Begæringerne om intervention og begæringen om fortrolig behandling

- 17 I betragtning af, at det er uforholdent at træffe afgørelse i den foreliggende sag, er det også uforholdent at træffe afgørelse vedrørende begæringerne om intervention (jf. i denne forbindelse Rettens kendelse af 29.10.1993, sag T-463/93, GUNA mod Rådet, Sml. II, s. 1205, præmis 19).
- 18 Følgelig er det også uforholdent at træffe afgørelse om sagsøgernes begæring om fortrolig behandling.

Sagens omkostninger

- 19 Er det uforholdent at træffe afgørelse om sagens genstand, bestemmes det i artikel 87, stk. 6, i Rettens procesreglement, at Retten er frit stillet i sin afgørelse om sagens omkostninger.
- 20 Kommissionen har gjort gældende, at det bør pålægges sagsøgerne at betale sagens omkostninger i betragtning af, at den anfægtede forordning er en midlertidig forordning, at sagsøgerne hele tiden har vidst, at det var uforholdent at træffe afgørelse, og at de ikke umiddelbart havde retlig interesse i at anfægte forordningen.

- 21 Dette kan ikke tiltrædes. Da den foreliggende sag er anlagt, før den endelige forordning blev vedtaget, var der intet til hinder for, at sagsøgerne anfægtede den midlertidige forordning. Desuden må det konstateres, at Rådet har besluttet at begrænse anvendelsesområdet for den endelige antidumpingforordning i forhold til anvendelsesområdet for den anfægtede forordning. Under hensyn til de faktiske omstændigheder i sagen finder Retten det passende, at Kommissionen bærer sine egne og halvdelen af sagsøgernes omkostninger.
- 22 Da det er ufornuddent at træffe afgørelse om begæringerne om intervention, bør de organisationer, der har fremsat begæring om intervention, bære deres egne omkostninger.

Af disse grunde

bestemmer

RET TEN (Første Udvidede Afdeling)

- 1) Det er ufornuddent at træffe afgørelse i nærværende sag.
- 2) Det er ufornuddent at træffe afgørelse om de begæring om intervention, som er fremsat af Foreign Trade Association og af Confédération européenne de l'industrie de la chaussure, og om den begæring om fortrolig behandling, som er fremsat af sagsøgerne.

- 3) Kommissionen bærer sine egne og halvdelen af sagsøgernes omkostninger. Sagsøgerne bærer resten af deres omkostninger.

- 4) De organisationer, der har fremsat begæring om intervention, bærer deres egne omkostninger.

Således bestemt i Luxembourg den 30. juni 1998.

H. Jung

Justitssekretær

B. Vesterdorf

Præsident